

Eros / Irina Binder. - București : Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-590-9

821.135.1

Aceasta este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu persoane, în viață sau decedate, evenimente sau localități reale este pur întâmplătoare.

Cartea conține descrieri detaliate ale unor activități infracționale. Autorul și editura condamnă ferm orice act de violență sau încălcare a legii și nu încurajează sub nicio formă replicarea acțiunilor descrise.

Redactor: **Justina Ene**

Grafician copertă: **Cezar Mandă**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

IRINA BINDER

EROS

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

CAPITOLUL 1

Anastasia

Diminețile Anastasiei nu mai aveau de mult aerul unui început. Se simțeau ca acele filme vechi pe care le știi pe de rost și totuși le privești din nou, poate cu o speranță secretă că într-un colț al ecranului vei descoperi, de data asta, un gest omis, o privire care schimbă sensul întregii povești. Scenariul, însă, era același.

Locuia singură într-un apartament cu două camere, într-un cartier liniștit din Brașov și se trezea mereu la ora șase, când orașul abia își găsea pulsul. În locuința ei, totul era ordonat cu minuțiozitate: cărțile erau aranjate pe culori, iar cămile, aliniat perfect pe raft, păreau să-și păstreze în tăcere amintirea cafelelor băute în singurătate. În acea locuință exista o tăcere care nu cerea explicații. Viața ei curgea lin, ca o partitură repetată până la perfecțiune. Își începea diminețile cu o cafea amară, sorbită în liniște, apoi, pornea spre birou cu mașina ei mereu curată, ordonată, ca o prelungire a universului interior în care își găsisse refugiul. În acea ordine strictă își ținea viața sub control, ca și cum fiecare obiect lustruit ar fi putut alunga haosul dinăuntru. Lucra într-o multinațională, unde jongla cu strategii, grafice și optimizări, iar în cifre era precisă ca un bisturiu. Îi plăceau rigoriile, ordinea, sentimentul de stăpânire asupra detaliului, dar ele nu o împlineau. Nu acolo. Nu printre oameni cu

haine bine călcate și cuvinte tăioase, unde politețea era o armură și zâmbetul, o formă subtilă de distanță. Atmosfera era rece, învelită în amabilități forțate, în competiții mocnite și bârfă împachetată în zâmbete. În acel decor strălucitor și gol, doar colțul mesei ei îi aparținea cu adevărat: câteva plante verzi, o cană de ceramică pictată manual, o agendă ale cărei coperti erau făcute din pânză groasă – mici artefacte care spuneau altceva decât fișierele Excel.

Nimeni dintre colegi nu-i cunoștea povestea. Era înconjurată de acea cordialitate specifică, dar nu de prietenii. La prânz, era mereu discretă; mânca în spatele laptopului, cu gesturi atente, în timp ce în jurul ei se desfășura același spectacol monoton al conversațiilor formale. Pe holuri plutea ceva ce nu se spunea niciodată – un amestec de frustrare, ambiție și invidie, acel aer greu al locurilor unde oamenii se prefac că se plac.

După muncă, revenea mereu pe același drum, printre blocuri cu ferestre luminate, spre un acasă tăcut și fidel – singurul loc unde nu trebuia să zâmbească dacă nu simțea, iar seara, când luminile caselor se aprindeau și mesele altora se umpleau de voci și veselie, Anastasia se aduna între pernele moi ale singurătății sale alese. Cu laptopul deschis pe blogul anonim, își lăsa gândurile să curgă și scria despre ceea ce simțea, despre oamenii pe care îi întâlnea în tăcere, în priviri, în treceri întâmplătoare.

La cei treizeci și unu de ani ai săi, chipul Anastasiei era atins de o tristețe difuză, așezată acolo ca o pată de ceai pe o bluză albă, imposibil de șters. Cândva iubise cu înverșunare, cu toată forța inimii, până când iubirea s-a spart în mii de cioburi fine, rămase prin colțurile sufletului ca o pulbere invizibilă. De atunci, pentru ea, dragostea devenise un cuvânt pe care îl rosteai doar în glumă, fără să mai crezi în puterea lui. Nu mai avea încredere

în promisiuni, nici în începuturi, nici în ochii care spun „rămân” într-o zi de vară și pleacă într-una de toamnă.

Acum, ceea ce o durea nu era neapărat lipsa companiei, ci felul în care ceilalți o priveau uneori. Priviri care alunecau peste ea ca peste un obiect ciobit, ca și cum ar fi fost ceva ce trebuia reparat. O femeie „incompletă”, o schiță neterminată, doar pentru că nu avea alături un soț sau un copil. De parcă viața ar fi fost o listă de bifat, un inventar al așteptărilor sociale, iar ea ar fi uitat să îndeplinească părțile considerate „esențiale”.

Oamenii din jurul ei aveau mereu aceleași întrebări în care se ascundeau judecăți, aceleași curiozități ascunse în spatele politeții: „Cum de n-ai pe nimeni?”, „Nu te gândești că tinerețea trece?”, „Nu ți-ar plăcea să ai un copil?”

Ea zâmbea, cu acea resemnare blândă a celor care s-au săturat să se explice. În tăcerea ei, însă, simțea toată nedreptatea lumii față de femeile care nu se încadrează în tipar – cele care aleg să trăiască altfel, din fidelitate față de ele însele.

Și totuși, oricât de limpede înțelesese că singurătatea nu este un handicap, că nu e un eșec, ci uneori o alegere firească a sufletului, durerea tot mai venea. Nu mereu, dar în anumite zile, mai ales de sărbători, când aceeași prieteni care îi aminteau, cu zâmbete politicoase sau cu tăceri jenate, că e „neîmplinită” o uitau și nu o chemau niciodată la masa lor. Nu o întrebau ce face, dacă e bine, dacă are cu cine împărți seara aceea lungă și luminoasă. Nu se gândeau că ea nu avea pe nimeni care să-i spună „vino”.

Anastasia nu ura lumea. Doar se retrăsese din ea. Nu o făcuse din amărăciune, ci dintr-o seninătate obosită, din acel soi de împăcare care vine atunci când nu mai vrei să demonstrezi nimic. Se săturase să i se spună cum ar trebui să simtă, în ce formă ar trebui să iubească,

ce anume i-ar lipsi pentru a fi „întreagă”. Se săturase să fie privită ca o absență, ca un spațiu gol între așteptările altora.

În schimb, iubea weekendurile, când își lăsa orașul în urmă și fugea spre locuri neumblate – păduri răco-roase, stânci tăcute, ape limpezi și pășuni care păreau uitate de lume. Își lăsa telefonul închis în rucsac și se pierdea printre mirosuri de mușchi ud, foșnete de frunze, ciripituri timide și liniștea aceea rară, care te lasă să respiri cu tot ce ești.

Dar mai iubea ceva cu o intensitate și mai mare: scrisul. Era pentru ea refugiu și tăiș, mângâiere și confruntare, fereastră spre sine și oglindă de care nu se mai temea. Pe blogul ei anonim, își lăsa curgerea gândurilor, a visurilor, a întrebărilor nerostite și a amintirilor pe care nu le putea spune cu voce tare.

Nu scria pentru aplauze, ci doar ca să nu se piardă. Să rămână întreagă. Uneori, cuvintele se așezau de la sine în miez de noapte, când orașul dormea adânc și dincolo de fereastră se auzea doar respirația lumii.

Blogul era singurul loc unde putea fi cu adevărat vulnerabilă.

Și totuși, înăuntrul ei rămânea mereu o fărâmă de tăcere dureroasă. O absență cu margini tăioase, greu de atins fără să simtă durere. Nu mai credea în iubire – nu după el. Acel el despre care nu mai vorbea niciodată, ca și cum simpla rostire i-ar fi putut risipi echilibrul. Nu-l mai căuta, nu-i mai știa vocea, nu-l mai visa. Și totuși, îl purta în suflet ca pe o scrisoare niciodată trimisă, plină de cuvinte rămase nerostite, de gesturi care n-au mai apucat să se nască.

El era cu șase ani mai tânăr. Avea un zâmbet magnetic și ochi în care se ghiceau promisiuni de lumi noi,

nebănuite. Când s-au întâlnit, el era încă student – visător și haotic, iar ea era o ancoră. Echilibrată, sigură, aproape părintească în felul blând cu care îl ținea de mână prin labirintul începuturilor.

L-a susținut cu o iubire plină de răbdare, i-a adus mâncare în sesiuni, i-a printat proiectele, i-a căutat cursurile, i-a plătit chiria. Îl creștea cu inima deschisă, convinsă că iubirea înseamnă să dăruiești fără să ceri. Să fii acolo, necondiționat și fără așteptări. Să taci când celălalt are nevoie de spațiu. Să fii loial chiar și când e greu.

Dar iubirea nu e întotdeauna oglindă. Uneori e prăpastie, una în care, fără să-ți dai seama, te arunci încercând să luminezi drumul altcuiva.

Și, pe măsură ce el a început să urce, să se desprindă de ea, tot ce construiseră împreună a început să se fisureze.

Vizitele s-au rărit, cuvintele s-au transformat în tăceri apăsătoare, iar privirile – în evitări stânjenite. Iubirea lor, cândva caldă și sigură, se topea încet, ca lumina de seară care dispare fără să știi exact când s-a făcut întuneric.

Până când, într-o zi, cu vocea aceea liniștită care doare mai tare decât orice țipăt, el a spus:

– Nu cred că mai simt la fel. Nu cred că ne mai potrivim, Anastasia.

Pentru o clipă, totul a rămas suspendat. Cuvintele s-au așezat între ei ca un zid subțire, invizibil, dar de netrecut. Anastasia a crezut atunci că e doar o rătăcire, un moment de slăbiciune, o confuzie sădită de altcineva. A pus totul pe seama mamei lui – acea femeie elegantă, rece, care nu o plăcuse niciodată cu adevărat. „E prea mare pentru tine. Ce fel de familie poți avea cu o femeie care deja își pierde șansa de a fi mamă?”

Cuvintele acelea nu au fost doar răsuflate, ci tăioase, impregnate cu judecați vechi, crude. Poate că ele au fost scânteia. Sau poate doar au scos la suprafață adevărurile tăcute care mocneau deja în el – acele îndoieli care cresc pe nesimțite, ca mucegaiul sub vopsea lucioasă a lucrurilor bine aranjate.

Anastasia nu a plâns în fața lui. Nu l-a rugat să rămână. A zâmbit – așa cum zâmbea mereu – cu acea tristețe elegantă, firească femeilor care au învățat, cu timpul, să pară „bine” chiar și atunci când în ele se prăbușea totul. A închis ușa încet, cu o demnitate care sfâșie tăcerile, apoi s-a retras în dormitor, unde a plâns în pernă până când lacrimile s-au transformat în respirație, iar trupul i s-a golit de orice rezistență.

După aceea, zilele au început să curgă altfel – tăcute, previzibile, ca un fluviu care și-a pierdut izvorul, dar nu și drumul. A învățat, încet, să trăiască fără el. Fără mesajele de dimineață, fără râsul lui în bucătărie, fără pașii lui care răsunau pe scări. A învățat să nu mai aștepte sunetul cheii în broască, nici mesajul „ajung în zece minute”. A învățat să trăiască fără el așa cum înveți să mergi după ce ai fost rănit – mai încet, mai atent, știind că unele dureri nu se vindecă, ci doar se poartă.

Și viața ei a mers mai departe.

CAPITOLUL 2

Darius

Ziua aceea friguroasă de noiembrie ar fi putut fi una ca toate celelalte – o zi în care Darius și-ar fi continuat rutina tristă și apăsătoare: cerșitul în fața magazinului unde fusese lăsat de concubinul mamei sale.

Cerul atârna greu deasupra orașului, iar vântul smulgea ultimele frunze ale copacilor. Stropii de ploaie se agățau de marginile acoperișurilor și cădeau apoi pe asfalt, formând oglinzi în care se priveau oamenii.

Acolo, pe trotuarul jilav și rece, băiatul își petrecea zilele de câteva luni bune. Genunchii îi erau strânși la piept, ascunși sub un hanorac subțire, mult prea mare pentru trupul său firav. Hainele, ponosite și prea largi, păreau să atârne de el ca niște zdrențe lipsite de viață. Căciula de lână, jerpelită și decolorată, îi acoperea fruntea și urechile, dar frigul tot i se strecura în oase. Degetele, înroșite de frig, abia dacă mai simțeau bănuții reci pe care îi primea. Încălțăminte veche, cu talpa desprinsă la un colț, lăsa umezeala să pătrundă, făcându-i pașii grei și apăsători.

Oamenii treceau pe lângă el, fiecare în ritmul lui, cu gândurile și grijile lor, fără să-l observe cu adevărat. Unii își plecau privirea, evitând să-i întâlnească ochii, de parcă simpla lor intersectare ar fi fost o povară. Alții îl priveau fugăr, cu dezgust sau indiferență, ca și cum

prezența lui ar fi fost o pată în decorul perfect al orașului. Pășeau mai repede, călcând cu tălpile lor încălțate în ghețe calduroase peste bălțile reci, fără să-și mai întoarcă privirea.

Din când în când, câte o voce răzbătea prin zgomoitul străzii, lovindu-se nemilos de sufletul băiatului.

— Du-te, mă, la muncă, nu mai sta cu mâna întinsă!

— N-ai părinți? Ce cauți aici?

— Nu-i da nimic, de ce încurajezi cerșitul?

Alții înjurau sistemul, autoritățile, țara. Îl foloseau pe Darius ca pe un simbol al neputinței lor.

Băiețelul nu știa cum să răspundă, nici măcar nu îndrăznea. Doar își lăsa privirea în pământ și strângea pumnii în buzunarele hanoracului, încercând să-și țină lacrimile și rușinea ascunse.

Printre toate aceste voci aspre, se mai găsea câte cineva care îi întindea un leu sau o fisă de la căruciorul de cumpărături. Și, uneori, acești oameni simțeau nevoia să se justifice, ca și cum prezența băiatului ar fi fost o povară ce le cerea o explicație.

— Îmi pare rău, n-am cash, doar card...

— Uite un leu, dar să nu te obișnuiești, că nu e bine să cerșești!

Cei care treceau cu copiii lor se opreau uneori și îi arătau băiatul, ca pe un avertisment:

— Dacă nu înveți, așa ajungi!

Iar Darius tăcea mereu. Își trăgea căciula mai jos, peste ochi, de parcă astfel ar fi putut deveni invizibil.

Vântul șuiera printre crengile goale, făcându-le să se legene ca niște brațe scheletice. La intrarea magazinului, o ușă automată se deschidea și se închidea ritmic, eliberând din când în când căldura din interior și aroma

pâinii proaspăt coapte. Un paznic masiv, cu o vestă groasă și o șapcă cu sigla firmei de securitate, stătea la intrare, supraveghind mulțimea cu o privire obosită.

— Faceți, dom'ne, ceva cu cerșetorii ăștia, că nu mai putem cu ei! s-a auzit, deodată, glasul răgușit al unei femei în vârstă.

Fața ei brăzdată de riduri era încruntată, iar pe umeri îi atârna un palton maro, ponosit.

— Ce să le facem, doamnă? E un copil... Cu ce vă încurcă? a răspuns paznicul, aruncând o privire spre Darius.

— Ia-l acasă, dacă ți-e milă! a zis femeia, cu glas tăios. ăștia, când se fac mari, îți dau în cap pe stradă!

Vorbele ei au rămas plutind în aer, ca o tăietură rece în liniștea dimineții. Darius și-a plecat privirea spre vârfurile pantofilor uzați și a simțit cum ceva în el s-a strâns, devenind și mai mic, și mai tăcut.

Pe trotuarul ud, câțiva trecători grăbiți au trecut mai departe, fără să observe ceva din această scenă mărunță. Roțile cărucioarelor de cumpărături scârțâiau neîncetat, pierzându-se în zgomotul orașului. Iar Darius stătea acolo, drept ca un stâlp, iar când obosea, se ghemuia cu genunchii la piept, privind aburii calzi ai respirației sale, ce se ridicau în aerul rece ca niște visuri pierdute înaintea de a prinde contur.

Cerul se întindea peste oraș ca o pătură grea, iar aerul tăios mușca din obraji și mâini, strecurându-se pe sub haine. Printre atâția oameni care treceau fără să-l vadă, o persoană s-a oprit: Anastasia. Nu doar că l-a observat, dar l-a văzut cu adevărat, cu ochii inimii, așa cum ar trebui să vedem fiecare ființă pe care o întâlnim. Privirea ei s-a oprit asupra băiețelului rezemat de zidul magazinului, cu capul aplecat. Ochii mari, umbriți de gene lungi și dese, priveau în pământ, ferindu-se de

privirile lumii. Ea nu vedea doar un copil care cerșește, ci un suflet fragil, prizonier al unui destin nedrept, abuzat de adulții care ar fi trebuit să-l ocrotească. În imaginea lui dezolantă ea citise povestea unui copil lipsit de liniștea unui cămin adevărat, de siguranța unui braț protector și de promisiunea unui viitor mai bun.

— Bună dimineața! i-a spus Anastasia.

Darius nu a răspuns. Capul i-a rămas plecat, ochii fixați pe asfaltul rece, iar umerii mici și osoși păreau să se strângă și mai tare. Îi era teamă de oameni. Întotdeauna.

— Nu ți-e frig? a continuat femeia, aplecându-se ușor pentru a-i căuta privirea.

Vântul îi flutura șuvițele de păr pe obrajii palizi. Și-a scos imediat fularul gros, tricatat și l-a așezat pe umerii firavi ai băiatului.

„Doamne, cum pot niște părinți să lase un copil să cerșească, mai ales pe frigul acesta?” gândea ea, privindu-i bascheții uzi și hanoracul subțire.

— Uite, eu voi intra în magazin să-mi iau niște fructe pentru serviciu. Vrei să-ți cumpăr și ție ceva?

Băiatul a ridicat ușor capul, dar nu a îndrăznit să o privească. Doar a dat din cap, afirmativ.

— Ce să-ți cumpăr? Fructe? Ceva dulce?

— Un corn... s-a auzit glasul stins, ca o șoaptă rușinată.

— Un corn ambalat? Cu ciocolată?

Băiatul a clătinat din cap.

— Bine, mă întorc imediat, a spus Anastasia și a intrat în magazin, unde căldura și lumina au izbit-o brusc, contrastând puternic cu frigul de afară.

Printre rafturile pline cu fructe, pâine caldă și produse colorate, Anastasia puneă în coș ceea ce-i trebuia, dar ochii i se opreau mereu asupra lucrurilor pe care

le-ar fi putut lua și pentru băiatul de afară. Avea deja un corn cu ciocolată, două banane, o sticlă mică de apă și, după o ezitare de o clipă, s-a îndreptat spre raionul de îmbrăcăminte. Degetele i-au alunecat pe materialul unei gece groase, matlasate, cu glugă îmblănită. A ridicat-o, a măsurat-o din priviri, apoi a mai luat o căciulă moale și o pereche de mănuși călduroase.

Când a ieșit din magazin, aerul rece a izbit-o din nou în obraji, dar în suflet simțea o căldură ciudată, ca o lumină aprinsă într-o cameră întunecată. S-a apropiat de băiat și s-a aplecat în fața lui.

— Uite, ți-am adus ceva să mănânci și apă, dar mai important, ți-am luat și geaca asta. Îți place?

Pentru prima dată, Darius a ridicat privirea. Ochii lui mari, căprui, au privit-o scurt, dar imediat s-au îndreptat înapoi spre asfalt. Haina pe care femeia o ținea desfăcută în fața lui părea să-l invite să se cuibărească în ea, iar căldura promisă de materialul gros era ca un vis prea frumos ca să fie adevărat.

Cu mișcări nesigure, băiatul s-a întors cu spatele și a întins brațele firave. Anastasia l-a ajutat să îmbrace haina, i-a potrivit gluga pe cap și i-a încheiat fermoarul până sus. Apoi, cu un zâmbet cald, i-a întins căciula și mănușile.

— Așa... Acum e mai bine, nu? Eu mă numesc Anastasia. Pe tine cum te cheamă?

— Darius... a răspuns băiatul cu un glas firav, abia șoptit.

— Ce nume frumos ai! Și ce gene lungi și frumoase! Mi-aș dori și eu să am gene așa frumoase, dar n-am avut norocul tău, a spus ea, încercând să-l facă să zâmbească.

În punga albă, pe care o lăsase jos lângă el, se zăreau cornul cu ciocolată, bananele și sticla cu apă.